

Arrest

nr. 342 088 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 november 2023, in functie van zijn Spaanse neef, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 13 mei 2024 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen – het betreft immers twee beslissingen (een beslissing tot weigering van verblijf en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten) die zijn opgenomen in één akte –, die verzoeker op 24 mei 2024 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie , die op 14.11.2023 werd ingediend door:

Naam: [E.A.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.03.2021 voor de tweede maal gezinshereniging aan met, van Spaanse nationaliteit, met [S.D.M.], [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

* Reispaspoort geldig tot 11.09.2028 met nummer [...]

* Bewijzen van verzenden van geld via Ria dd 09.09.2022, dd 05.10.2022, dd 14.11.2022, dd 03.12.2022, dd 18.01.2023, dd 07.02.2023, dd 09.03.2023 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Deze bewijzen van overmaken van geld dateren van toen betrokkene reeds in België verbleef. (betrokkene is sedert 12.11.2020 reeds in België). Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële ondersteuning in het verleden van in het land van herkomst of origine.

* Certificat de non-imposition N°135/2023/1385 dd 08.02.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet voorkomt op de rollen van de belastingen in Tan Tan. Dit certificaat spreekt enkel over Tan Tan en zegt verder niets over andere delen van Marokko. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

* Attestation de non-imposition N°98/2023 dd 04.04.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan huisvestingbelasting en gemeentebelastingen. Dit attest vermeld[t] uitdrukkelijk 'Déclaration sur l'honneur souscrite par le mandataire'. Dit is dus een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze kan niet getoetst worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid. Ze kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

* Bewijs van economische werkloosheid op naam van de referentiepersoon - de Groep [...] Hierin wordt vermeld dat 65% van het loon wordt ontvangen.

* Loonfiches en arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij [...]

* Attest OCMW Wervik dd 18.04.2023 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm van financiële steun ontvangt. Een attest op naam van betrokkene ontbreekt in het dossier.

* Huurovereenkomst op naam van betrokkene (in Marokko) + 4 bewijzen dat de referentiepersoon de huur betaalde (januari tot en met april 2018). Betrokkene moet wel degelijk vermogend geweest zijn in het land van herkomst of origine. De referentiepersoon betaalde enkel 4 keer zijn huur. De huurovereenkomst spreekt voor de periode vanaf januari tot en met december 2018. Wie de overige maanden dan betaalde is niet duidelijk. Het kon dus betrokkene zelf zijn die de overige maanden betaalde en dus wel degelijk vermogend was. Hij heeft tenslotte de huurovereenkomst afgesloten en ondertekend.

* Geboorteakte's en bewijzen van verwantschap.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 25.11.2021 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 16.11.2023 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dient de Raad bijgevolg uitspraak te doen uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van dezelfde wet.

2.2. De Raad dient ook te benadrukken dat uit artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de partijen een pleitnota kunnen indienen. De door C.D., die aangeeft een vriendin van verzoeker te zijn, opgestelde brief, die op 13 februari 2026 door de Raad werd ontvangen, kan bijgevolg niet als een pleitnota worden beschouwd. Dit schrijven dient, als een niet voorzien proceduristuk, uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

In zijn synthesememorie licht verzoeker dit middel toe als volgt:

“Dat verzoeker een ‘ander familielid’ is van een Unieburger en hij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05) bijgevolg op alle mogelijke manieren mag bewijzen dat hij ten laste is van zijn Spaanse neef.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn neef op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef én hij sinds zijn aankomst in België tevens deel uitmaakte van het gezin van zijn neef.

Meer bepaald heeft verzoeker attesten van de Marokkaanse overheid voorgelegd waaruit blijkt dat hij niet voorkomt op de rollen van de belastingen en ook geen huisvestings- en gemeentebelastingen betaalde, waaruit ook blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen bezat.

Dat verweerder in zijn nota met opmerkingen enkel verwijst naar hetgeen reeds hierover werd uiteengezet in de bestreden beslissing, doch geenszins antwoord op de argumenten die door verzoeker in beroep werden opgeworpen.

Dat verweerder dan ook geenszins heeft aangetoond dat hij rekening heeft gehouden met alle door verzoeker voorgelegde stukken en hij deze op een zorgvuldige wijze onderzocht en beoordeeld heeft, zoals verwacht mag worden.

Dat ook in zijn nota verweerder geen enkele verdere motivatie geeft waarom met de door verzoeker voorgelegde attesten van de Marokkaanse overheid geen rekening kon worden gehouden, zodat de bestreden beslissing duidelijk een schending inhoudt van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.1.2.1 De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan ze werden genomen.

Verweerder heeft in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals deze bestonden op het ogenblik van het nemen van deze beslissing, immers duidelijk uiteengezet dat verzoekers verblijfsaanvraag niet wordt

ingewilligd omdat niet blijkt dat hij, voorafgaand aan de verblijfsaanvraag en reeds van in het land van herkomst, ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Hij heeft hierbij duidelijk toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet kunnen worden aanvaard om te besluiten dat aan de in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden is voldaan. In de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan daarnaast eenvoudig worden gelezen dat deze beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat de termijn waarbinnen verzoeker legaal in het Rijk kon verblijven is verstreken. Verweerder heeft ook duidelijk aangegeven dat hij rekening hield met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen. Hij heeft ook geduid waarom hij geen beletsel zag om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. De door verzoeker, inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals deze bestonden op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen.

Voormeld artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de niet in artikel 40bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van een burger van de Unie dienen te worden beschouwd als andere familieleden van deze burger van de Unie. De wetgever heeft in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, aangegeven dat deze andere familieleden van een burger van de Unie, mits zij voldoen aan de in titel II, hoofdstuk 1bis van deze wet gestelde vereisten, een recht op verblijf kunnen laten gelden.

Vooreerst stelt verzoeker een ander familielid van een burger van de Unie te zijn omdat hij sinds zijn aankomst in België deel uitmaakt van het gezin van zijn neef S.D.M. Hij voert evenwel nergens aan reeds van in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van dit gezin, terwijl dat uitdrukkelijk wordt vereist door artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij lijkt te willen voorhouden dat verweerder had moeten aannemen dat hij op deze grond in aanmerking kan komen voor een verblijfsrecht als ander familielid van een Unieburger.

Daarnaast houdt verzoeker voor dat hij ten laste is van zijn neef. Overeenkomstig artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet kwam het aan verzoeker toe om het bewijs te leveren dat hij in zijn herkomstland effectief ten laste was van de persoon die hij in België wenst te vervoegen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat verzoeker, om als ten laste in de zin van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG – en dus ook in de zin van voormeld artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – te kunnen worden beschouwd, diende aan te tonen dat hij gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het ogenblik dat hij een recht op verblijf laat gelden (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

Verzoeker stelt in essentie dat niet alle door hem aangebrachte overtuigingsstukken bij de besluitvorming werden betrokken en dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat deze stukken niet toelaten te concluderen dat hij ten laste is van zijn Spaanse neef.

Uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt evenwel dat verweerder alle voorgelegde stukken die zouden kunnen wijzen op een in het land van herkomst bestaande afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon in aanmerking heeft genomen.

Inzake de bewijzen van geldverzendingen heeft verweerder op goede gronden geduid dat deze allemaal dateren van na verzoekers aankomst in het Rijk – wat verzoeker niet betwist – zodat deze stukken niet het bewijs kunnen leveren dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Aangaande het *certificat de non-imposition* oordeelde verweerder dat uit dit document enkel blijkt dat verzoeker niet voorkomt op de belastingsrollen in Tan-Tan en niet toelaat vaststellingen te doen inzake verzoekers situatie in andere delen van Marokko. Verzoeker toont niet aan dat verweerdere vaststelling incorrect is of dat de argumentatie dat voormeld attest niet volstaat om aan te tonen dat hij onvermogen is in Marokko kennelijk onredelijk is. Bovendien wijst de Raad erop dat dit document werd opgesteld op 8 februari

2023, zonder enige indicatie welke tijdsperiode het betreft en dat de stukken van het administratief dossier aantonen dat verzoeker, na een eerder verblijf in Frankrijk, in 2020 in België is aangekomen. Er kan bijgevolg niet met zekerheid worden vastgesteld dat de vermeldingen in dit document betrekking hebben op verzoekers situatie in Marokko toen hij nog in dat land verbleef.

Inzake het aangebrachte "*attestation de non-imposition à la taxe d'habitation-taxe de services communaux*" heeft verweerder geoordeeld dat dit stuk, blijkens de uitdrukkelijke bewoordingen ervan, werd opgesteld op basis van verzoekers verklaringen en dat de in dit stuk opgenomen vermeldingen niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Het is niet kennelijk onredelijk om geen bewijswaarde toe te kennen aan attesten die op grond van eigen verklaringen werden opgesteld. De Raad dient er, louter ten overvloede, op te wijzen dat het aangebrachte stuk, dat betrekking heeft op het al dan niet verschuldigd zijn van woon- en gemeentebelastingen, niet zonder meer toelaat te besluiten dat verzoeker geen inkomsten zou hebben en dat ook dit stuk werd opgesteld nadat verzoeker zijn land van herkomst reeds had verlaten.

Verweerder heeft tevens geduid dat de huurovereenkomst en de bewijzen inzake de betaling van huurgelden voor de woning van verzoeker in Marokko evenmin toelaten een afhankelijkheidsrelatie vast te stellen. Verweerders standpunt dat stukken waaruit blijkt dat M.S.D. viermaal, en dus gedurende een korte periode, de huur betaalde niet toelaten te besluiten dat verzoeker onvermogen was, is niet kennelijk onredelijk. Er kan er daarenboven ook niet aan worden voorbijgegaan dat de betalingen van huur betrekking hebben op de maanden januari tot april 2018, terwijl verzoeker diende aannemelijk te maken dat hij op het ogenblik van zijn aanvraag ten laste was van zijn neef in Marokko.

Tot slot heeft verweerder toegelicht dat het gegeven dat verzoeker sinds november 2023 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon in België, niet automatisch impliceert dat hij ook daadwerkelijk ten laste is van deze persoon, en dat hieruit hoe dan ook geen afhankelijkheidsrelatie die reeds van in het land van herkomst bestond kan worden afgeleid. Het feit dat iemand tijdens een onwettig of precair verblijf in België bij een verwant verblijft, leidt inderdaad niet tot de conclusie dat deze persoon voorheen in het land waar hij legaal verbleef ten laste was van deze verwant.

Verzoeker kan, gezien het voorgaande, niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat verweerder niet alle door hem voorgelegde stukken bij zijn onderzoek heeft betrokken. Door aan te geven welke stukken hij heeft aangebracht en door zijn standpunt, dat hij meent dat deze stukken zijn verblijfsrechtelijke aanspraken voldoende onderbouwen, te herhalen, toont hij niet aan dat de bepalingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf – werden miskend of dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.3. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.1.2.4. Verzoeker laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij meent dat artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is geschonden. Zijn loutere verwijzing naar dit artikel, zonder nadere toelichting, laat de Raad niet toe te besluiten dat voormelde beslissing door enig gebrek is aangetast.

3.2.1. In zijn synthesememorie voert verzoeker in een "*aanvullend*" middel de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids-beginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

"1.

Dat het beroep ten onrechte vermeldt dat aan verzoeker geen bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten.

Dat dit geenszins correct is, aangezien aan verzoeker het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen en dit op grond van artikel 7, §1, 2° Vw. : legaal verblijf verstreken.

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat verzoeker niet zou behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon en van hem als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5^e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 , dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de nodige vermeldingen doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond".

4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

"Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, 'Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen

voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, *quod non*. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1 (februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en hij als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5^e lid Verblijfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoeker, die al jaren samenwoont met zijn oom en wiens oom hem in Marokko jarenlang heeft onderhouden. Verzoeker behoort dan ook wel degelijk tot het kerngezin van de referentiepersoon.

5.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn.

Hierbij werd opgemerkt dat verzoekster niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort en van hem als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de individuele familiale toestand van verzoeker afleveren van dit bevel.

Dat het bevel dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

3.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de schending van deze wetsbepalingen niet was opgenomen in het initieel door verzoeker ingediende verzoekschrift en dat de synthesememorie niet kan worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. Overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de Vreemdelingenwet is de synthesememorie immers een proceduristuk waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Een synthesememorie is enkel bedoeld om een verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, “zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten” (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij

T. LEYSEN

G. DE BOECK